

Hejsek 3

ROČNÍK XXV listopad 2009

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed*

Pejsek štěká...

Vše nejlepší štěkám k narozeninám Pepi a Davidovi.

tak do té kroniky napíšeš s přehledem dvě stránky.“

Tak co, 50km je pohoda, ne? Příště dáme aspoň 55!

Večerní show hvězdářů, mystiků, kejklířů a alchymistů byly úžasné. Nejnákladnější však byla show David a okno.

Filip pln dojmů z výpravy na hřbitov: „Skříťo, až se vrátíš z toho hřbitova,

Nejlepším zapalovačem je jednoznačně Májka. A mystikové v čele s Pomerančem získávají ocenění za nejlepší disciplínu.

Hrajem kontakt a myslí si Pomeranč. Kdosi: „Je to jinak Štěstí?“ a Pom řekl: „Klika to není. Teda je, ale od dveří.“

Co budeme dělat?

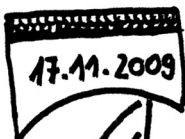
- 10. 11. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 17. 11. Hra v pražských uličkách
- 20. - 22. 11. Listopadová výprava
- 24. 11. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 1. 12. Družinovky

Vážení rodiče,
vážení Vpředáci

Srdečně vás
zve me na

1400
- 1900 h

Hru
v
pražských
uličkách

a následné promítání...

Sraz: 17.11. 1400 u klubovny

Návrat: 17.11. 1900 tamtéž (od 1730 budeme
promítat)

S sebou: jídlo, pití, VV1

Čaj o páte'

v pátek 13. 11. 2009
16 - 19 h

Přijď kutit VPRĚDÁKU do

**papírové dárkové
tašky**

klubovny

(mašli doma nástěnný
kalendář, který už nepo-
třebuješ, nebo jeho listy,
které ho s sebou)

vlastnoručně vyrobit
DIAŘ na r. 200⁸ :-)

(pozor! práce i na prosinco-
vý čaj - v mezi čajové'm
období) budeme muset
naotízt)

Šifrování

Šifer existuje velké množství a část z nich představuje zprávu ukrytou v textu. Možností je mnoho a část z nich určitě znáte, takže doufám, že tyto budou pro vás nové.

Klíč 213-Napíšeme si zprávu, kterou chceme zašifrovat a mezi její písmena vpisujeme postupně 2,1,3,2,1... písmena, která do zprávy nepatří. Při jejím rozšifrování je zase vyškrtáme.

Např.-Vrepařehdeedd'oárpsk-Vpředák

Domluvené písmeno - Čtete písmena jen po daném písmenu, pokud takové písmeno náleží i do zprávy, tak prostě napíšete 2 stejná písmena za sebe.

Např. písmenko L. Opltedlailkurelhzmlle-takhle.

Někteří z vás určitě nějaké šifry neznají, a protože ve stoupání nejsou všechny připomenuty je tady:

Tahle šifra $AC=B$ není složitá, ale dokáže pořádně zatopit, jak jsme si ověřili na jednom pokladě. Princip spočívá v tom, že místo písmena ze zprávy napíšete písmeno před ním a písmeno za ním. Trochu se podobá pavoučí síti.

Zkuste si za měďák vyluštit tuto zprávu:

YAUWKMZBCEKM IKRTHJ SUNP

Eliška

Beskydy 2009, aneb jak balit chleba

Radhošť a otesánci

Po krátkém stoupání na Radhošť, které jsme si povětšinou odbyli už v sobotu, jsme dorazili ke kapli sv. Cyrila a Metoděje na Radhošť. Pokochali jsme se vyhlídkou a Pomeranč a Májka pózovali jako Cyril a Metoděj. Pohodovou procházkou po hřebeni jsme došli k soše Radegasta, kde jsme se vyfotili a řádně občerstvili Kofolou a vaflemi. Peťa si u Radegasta musel samozřejmě dát Radegast. O kousek hřebene a o mnoho míjejících turistů dále jsme došli na Pustevny, kde jsme potkali Peťovu rodinu. Zašli jsme do Restaurace Koliba u Zaryša, kde jsme se najedli:

- Mája:

knedlíky plněné uzeným, zelí, cibulka + Kofola

- Eliška a Pomeranč:

Borůvkové knedlíky, palačinky, 2x pohár, 2x Kofola

- Kvítek:

Valašská kyselice s klobásů a Uzené psisko, trnková (rozumějte švestková) omáčka a krokety... a samozřejmě Kofola

- Peťa:

Valašská kyselice s klobásů, Halušky s bryndzů a špekem, 2x Kofola

Radhošť - 1. tisícovka

Shvělej papoušek,
kterej byl na Pomoravě
polháku, který si dal
v Kolibě Zaryš,
prolože ma' Eliška
narozeníny

čím jsme se občerstvili
a bufetu u soby?

1x vafle (Eli a Haja)

1x pivo - Radegast
(Petřa)

2x kotola (Kutěk a Miša)

- Míša:

Česneková s opékaným chlebem, Borůvkové knedle s máslem a horkým ovocem a šlehačkou + Kofola

Pak jsme zaplatili, natočili vodu a šli. Po výborném obědě se nám šlo poněkud obtížněji. Uznejte sami – s tak plnými břichy. Kolem cesty bylo spoustu borůvek a tak jsme se krmili dál. Stále jsme stoupali a stoupali, až jsme dostoupali na Tanečnici, pak jsme zase sešli dolů a zase stoupali nahoru na Čertův mlýn. Tam jsme se dočetli o pověsti:

Před dávnými časy bydlila pod starou hutí selka s jedinou dcerou. Tato byla již při letech, a proto chasa málo si jí všímala, takže jednou mrzutě pronesla „Kdyby sám čert přišel, hned bych ho chtěla“. Brzy poté přišel na přástky v té chalupě myslivecký mládenec, který hned kolem domácí dcery se měl, matka však řekla, že myslivci nemají žádného domova. Zdráhala se dáti mu dceru za ženu, ale když vychloubal se bohatstvím svým, dceru mu konečně slíbila. Stanovila si jedinou podmínku, aby do osmačtyřiceti hodin tam na vrchu vystavěl mlýn, aby se v něm hned mohlo mlít. Při tom zůstalo.

Druhého dne k nim přišel starý strýček, který sotva uslyšel, co se stalo, zachmuřil svou tvář a hned se pokřižoval. Jen se otázal - „nepodívali jste se mu na nohy, neměl snad koňské kopyto?“. A vypravoval, jak od rána již po Bečvách starý žebrák jakýsi chodí a všechny ko-

houty skupuje. I radil jim, aby si jednoho kohouta dobře uschovali. A tak se stalo, že když žebrák ten skutečně i k nim přišel, řekli, že nedávno kohouta zabili. Žebrák se zaškaredil a odešel pryč. Čas docházel, myslivec stavěl mlýn a dílo se mu dobře dařilo.

Když pak nastal druhá noc a mlýn již byl téměř hotov, zakokrhla brzy po půlnoci kohout, kterého selka na střechu stavení vysadila. Tu čert, který právě nesl velikou skálu na zádech řetězy opásanou, upadl s kamenem a moc jeho byla zlomena. Skála ta pak do dneška leží pod horou a jsou v ní čertova záda a čertovy řetězy vytlačeny. Na hoře pak, kde mlýn již téměř dostavěn byl a i strouhy byly vykopány, byla u mlýna chalupa, ve které pak strašilo, takže tam nikdo nechtěl nocovat. Až jeden odvážný vysloužilý voják tam přenocoval, čerta hromničkou zkontroloval a od něho si vynutil slib, že tento kraj pro příště již nechá na pokoji.

Z Čertova mlýna jsme pokračovali na Martiňák a po hře BANGU jsme pokračovali přes Kladnatou až k místě, kde jsme se utábořili. Tam jsme si zase zahráli BANG! Dokonce dvakrát. Plni zážitků ze hry jsme ulehli do spacáků a rychle usnuli.

Kvítek

Bodování říjen

Pomeranč	54	Terka	28
Májka	51	Jenda	25
Skříťá	46	Bára	24
Míša	46	Kuba	21
Majda	45	Josef	19
Filip	45	Simča	19
Sára	43	Týna	19
Mikulda	43	Bahňák	16
Štěpán	41	Dave	16
Obi	38	Jakub	14
David	34	Sebastián	8

Podzimní výprava do Šiškovic

Vyrazili jsme ve středu ráno z Hlavního nádraží a po několika přestupech šťastně dorazili do Slatiňan. Cestou do Šiškovic jsme se zastavili na Kočičím hrádku a zjistili, že do věže se vejde celých sedm Vpředávků. K dalšímu pokračování jsme se k oboustranné spokojenosti rozdělili na dvě skupiny a po dosažení cíle zabydlili chalupu. Večer jsme se dozvěděli, že v okolí chalupy a na hřbitově je u svíčky ukrytá zpráva. Po jejím složení se stačilo odebrat k ohni, který již hořel na zahradě. Mistr alchymista, hvězdář, kejklíř a

mystik se tu přeli, který z jejich oborů je lepší. Spor se nakonec podařilo vyřešit dohodou o uspořádání Poháru čtyř, který o vítězi jasně rozhodne. Začít se mělo následující den představením svých dovedností.

Ráno jsme se šli projít, zahráli si několik her a po obědě jsme se pustili do přípravy scének. Nápady se sypaly jeden za druhým, zbývalo jen vybrat ty nejlepší a dotáhnout je k dokonalosti. Nastal večer a show mohly vypuknout. Jako první se nám předvedli mystici s veršovanou ukázkou jejich života. Našli všechny přísady potřebné pro rituál a následně vyvolali dábla. Hvězdáři nabídli pomocí své TV Jupiter ukázkou ze seriálu o blížícím se konci světa, pomocí Tatranky cestovatelky navštívili minulost i budoucnost, vyložili japonský horoskop nedobrovolníkům z publika a v závěrečné soutěži ověřili naši pozornost při sledování. Kejklíři nám ukázali příběh, jehož děj jsme mohli ovlivnit, bohužel jsme ale selhali a hlavní hrdina kvůli nám zemřel. Alchymisté se ukázali při přehlídce pokusů a vyčarovali kakao. Hodnocení bylo velice obtížné a nakonec zvítězili mystici, následovali hvězdáři, kejklíři a alchymisty.

V pátek jsme se chystali na celodenní výlet, ale cesty nám nepřáli a my se ocitli zpátky na chalupě. Odpoledne jsme se ještě vyrazili projít po okolí a večer jsme strávili v teplé kuchyní hraním her.

Sobotní den byl určen k netrpělivě očeká-

vanému turnaji. Každá družinka si připravila pro ostatní soutěžní disciplínu ve svém oboru. U hvězdářů měl jeden z členů z každé družinky možnost vidět souhvězdí a bez mluvení pomoci své družince, aby jej sestavili z přírodních materiálů. Kejklíři zkoušeli přesnost při trefování šišek Alchymisté požadovali sestavení zprávy a vykonání jejího obsahu - tedy zapálení ohně a uvaření a následné vypití čaje.

Mystici očekávali zapálení a sfouknutí osmi svíček na omezený počet sirek. Turnaj po urputném boji vyhráli a pohár získali mystici.

V neděli jsme uklidili, našťípali dříví, shrabali listí... Ještě před tím, než jsme vyrazili na vlak jsme si na sebe po dvou družstvech zakřičeli pár přísloví a některá jsme i poznali. To už jsme ale museli jít zpátky do Slatiňan a do Prahy.

Pátrání po pražských vodárnách

první část

V mém příspěvku pátrání po pražských vodárnách vám vždy popíšu jednu z pražských vodáren, a vaším úkolem bude uhodnout co to je za Pátrat můžete kde chcete nic vám nezakazuji. Za správnou odpověď vás čeká odměna v podobě měďáku. Správné odpovědi mi prosím hlase do vydání příštího štěněte. A teď už k samotné soutěži.

Tato nová vodárna vznikla v druhé polovině 20. let 20. století podle projektu Antonína Engela. A leží při pravém břehu Vltavy. Výkon této vodárny činil 35 - 40 tisíc kubických metrů vody za jeden den. Budovy jsou vystavěny v novoklasicistním stylu, uprostřed jsou doplněny 45 metrů vysokou vodárenskou věží. Průčelí budovy zdobí tesané pískovcové sochy, ty představují řeku Vltavu a její významné přítoky. V nynějším pražském vodovodním a vodárenském systému tato vodárna slouží jakožto záložní vodní zdroj a pomocná úprava vody. Zdejší vltavská voda se zde mísí s vodou pocházející z hlavních vodárenských zdrojů, především z Želivky a z Jizery od Káraného. Tato vodárna dnes zásobuje ty části hlavního města Prahy, které nelze zásobovat z ostatních úpraven. Jedná se zejména Staré Město a Josefov. Májka

Padesátka

Sešli jsme se už v 6 hodin ráno na nádraží a poněkud rozespalí jsme nasedli do vlaku. Když jsme vystupovali v Pyšelicích bylo již světlo, což byl celkem rozdíl oproti minulým pochodům. I tak jsme ale šli, snídali a povídali si. Střední úsek podél Sázavy se zdál stejně dlouhý jako jindy. To prostě nemůže být jen 6 km. Oběd nám ale potom chutnal o to více. Na posilnění jsme si všichni dali Kofolu a cesta probíhala hladce. Počasí nám přálo, a tak jsme na Zbraslav dorazili za 12 hodin celkového času, což je myslím dobrý výkon.

Drakiáda

Do klubovny jsme dorazili v hojném počtu, ale některé z nás značně boleli nohy po včerejším výletu. Draky jsme měli zanedlouho postavené, ale plány nám zkřížilo počasí. Rozdělili jsme se tedy na dvě části. Jedni si šli hrát do horní klubovny a druzí zůstali dole. Počasí se nakonec umoudřilo a my mohli jít na Letnou pouštět draky. Největší úspěch nakonec slavil Jakubův krabicový drak, který létal nejvýše a na rozdíl od ostatních se ani neroztrhal. Všichni jsme se později vystřídali u létajících draků a odcházeli spokojeni z jejich funkčnosti.

Detektiv vypráví

aneb jak to bylo s Františkem S.

Ve středu ráno se herci a trojice přátel rozloučili, obě skupinky vyrazily dále svou cestou. František, Filip a Pepa došli ještě před polednem do Jablonce. To už nebyla malá vesnička. Vlastně ani velká vesnice, spíše malé město. Mělo velkou radnici a úřad, kde sídlil státní rada. Na kraji pod zalesněným kopcem stál kostel a hezká fara.

Chtěli si dát dobrý oběd v hostinci, ale ještě než došli na náměstí, zastavil je malý klučina a podal Františkovi dopis.

„Zajímavé, státní rada mě zve na oběd. To asi nelze odmítnout.“

Pepa s Filipem si šli zatím prohlédnout náměstí, fotoaparát cvakal a plnil políčka filmu záběry lidí i městských zákoutí. František se vydal s klučinou na oběd. Státní rada s paní radovou ho přijali vlídně. Vyptávali se na cestu, zda je v kraji bezpečno a starostlivě naslouchali, když vyprávěl o loupežnících a přepadení. Po obědě poslal státní rada manželku pro dezert a naklonil se k Františkovi:

„Jak to je s tím vaším vynálezem?“

František ztuhl. Zablekotal několik slov a polekaně

se snažil zavést hovor jinam. Státní rada byl neob-
lomný. Za chvíli se rozhovor stal nepříjemným a
František se raději rychle zvedl. Ve dveřích se málem
srazil s paní radovou. Spěšně poděkoval za jídlo a utí-
kal za svými přáteli.

Paní radová zmateně pohlédla na svého manžela.
Jeho brunátný obličej naznačoval, že se s hostem
nerozloučil zrovna v dobrém. Něco odfrkl a popadl
telefon. Vytočil číslo četnické stanice a vyštěkl jasný
rozkaz. Paní radová s dezertem v ruce stála jako opa-
řená. Pomalu odešla zpět do kuchyně a hlavou se jí
honila spousta myšlenek.

František našel své přátele před cukrárnou. Než jim
stačil cokoli říci, přistoupil k nim místní četník Mar-
tin Malina. Zeptal se je na jména a účel cesty. Zara-
ženě mlčeli a v rychlosti vymýšleli výmluvy, nechťeli
prozradit pravý cíl své cesty. Četník jakoby to čekal.
Ani je neposlouchal, vytáhl jakési úřední lejtstro a
prohlásil:

„Jste zatčeni pro potulku.“

Zaraženou trojici odvedl do šatlavy, malého vězení.
Pepa se bránil a Filip vykřikoval, že to přeci nemůže,
ale četník si z toho nic nedělal. Zamkl za nimi mříže a
šel dopít své kafe. František si skryl hlavu v dlaních:

„Omlouvám se kamarádi, nenapadlo mě, že to bude
tak nebezpečné.“

Seděli spolu na tvrdé dřevěné lavici a přemýšleli, jak z toho ven.

Četník se při zatýkání snažil být nenápadný, ale Pepa způsobil dost velký povyk, aby se o zatčení rozkřiklo. Doneslo se to až do kostela k faráři. Ten se nenechal zmást a vyrazil na úřad za státním radou. Stačilo pár dobře mířených slov a tři přátelé byli volní. Poděkovali mu, a protože již padala tma, dohodli se, že dnes přespí u něj na faře.

Státní rada nelibě nesl farářova slova a to, že musel Františka nechat jít. Nakonec se ale smířil s tím, že tímhle způsobem slávu nezíská a šel domů promýšlet další zákony a vyhlášky. Paní radová to vše mlčky pozorovala. Zatčení Františka ji přišlo vhod. Když ho farář osvobodil, nevzdala se a vymyslela ďábelský plán. Ztratila se v kuchyni, roztopila pec a mouka, mléko, koření se mísilo v hrnci.

O dvě hodiny později již mýjela žebráka choulícího se před farou. Hodila mu almužnu a zaklepala. Farář ji pozval dále, právě dojedli. Paní radová se všem omluvila za ohavný čin svého manžela a prosila za odpuštění:

„Víte, on má mnoho povinností a byl přepracovaný. Nemějte mu to za zlé, již deset let tvrdě pracuje a stále se nedočkal žádného uznání.“

Přátelé ji odpustili, usadila se ke stolu a nabídla

moučník, který přinesla. Každému ukrojila stejný díl. Farář i paní radová se rozpovídali o problémech města, vyprávěli staré historky a drby. Než se nadáli, byl čas jít spát.

Dlouhé schody

povídka od Filipa

Od vrcholku kopce Yuc, ze kterého bylo dobře vidět na indiánskou vesnici Yucandu, se táhlo až dolů dlouhatánské schodiště o 3895 stupních. Vždy po pěti schodech přerušila schodiště malá plošina. A na každé plošině dvě sochy. Ale nebyly to sochy ledajaké – vždyť to byly sochy indiánských bohů, duchů a démonů! Ty, když se k nim všichni vesničané, vždy před úsvitem a před rudým západem slunce přijdou modlit (a musí to být pořádné modlení, když je na tom schodišti 1558 sošek), prý ochrání vesnici před bleskem, krupobitím, násilnou smrtí, neúrodou a vůbec před vším zlem. A vesnice Yucanda podmínky bohů splňovala. Poctivě se všech šedesát lidí z vesnice chodilo vždy před úsvitem a před západem Slunce k všem tisíci pětseti padesáti pěti soškám modlit.

Ale přesto se Yucandě nedařilo. Obilí se letos urodilo jen tak na dva chleby, při bitce s vesnicí Jüresou zahynuli dva muži, blesk spálil jednu chatrč, zkrátka ji stíhala smůla za smůlou. Náčelník Kaču – Ajn usoudil, že je to z toho, že se bohům málo klaní. Proto nařídil, aby své děkování ještě víc procítili, zesílili, a aby bohy více uctívali.

Byly teprve čtyři hodiny ráno, když se celá vesnice vzbudila, a všichni lidé rychle spěchali k patě kopce Yucu, aby započali svou modlící cestu až k vrcholku.

První šel náčelník. (Náčelník vždy musí jít první, aby duchům oznámil, že modlitba už začíná) Když postoupil o dvě plošinky výš, šel syn náčelníka, a poté šli lidé od nejstaršího k nejmladšímu.

Když už asi pět stařenek pooděšlo výš, přišla na řadu jakási starší žena. Lidé si začali šeptat:

„Ta tu je poprvé – v noci sem přišla“, nebo: „To jsem na ni zvědav – ještě tu nebyla“.

Žena vystoupala k první plošině a nerozhodně stála.

„Nejdřív napravo!“, sykl někdo dole. Žena se tedy obrátila vpravo, ale bezradný výraz jí z tváře nezmižel. Zahleděla se bůžkovi do tváře. Tvářila se při tom, jako by ho chtěla pohledem probodnout. Zúžila oči, pevně stiskla rty, zakroutila hlavou a náhle vykřikla:

„Ne! Ne! Ne, nebudu se zbůhdarma a zbytečně klanět těm kamenným soškám. Ne, nebudu s těmi obyčejnými soškami ztrácet čas. Klaněte se těm svým kamenům sami!“, rychle seběhla dolů a rozběhla se pryč. „Můžete si je i objímat, vy blázni! Však vy za mnou zítra přilezete a budete mi děkovat!! Na kolenou děkovat, že jsem vás zbavila těch bůžků. Bez nich se budete mít daleko lépe než s nimi!!!!“

„Ach běda!!!“, zvolal náčelník, který byl už asi na patnácté plošince. „Běda, třikrát běda! Jestli se náš kmen mněl doposavad špatně, bude mu ještě tisíckrát hůře! Bud’ prokleta, ženo zlá, bud’ prokleta Bohem Samuelem, Bohem nejvyšším, za to cos nám provedla. Žádný z Bohů naše modlitby nevyslyší, život na zemi pro nás bude peklem, a místo aby jsme se po smrti dostali k odpočinku, budeme otroky Bohů. Ach běda, běda, běda!!!“

Vesničané se pomalu a mlčky vraceli k domovům. Byli zaraženi. Ale když přecházeli kolem pole, zaražovali se. Obilí, které ještě při cestě k modlitbě bylo beznadějně uschlé, se teď radostně zelenalo. Když došli do vesnice, zjistili, že dříví na oheň, které bylo před odchodem vlhké, bylo teď suché, jen shořet. A vítali je dva indiánští kluci, které všichni pokládali za dávno ztracené.

Kontakty:

Tom (608 408 577)

Kvítek (724 264 148)

Zelí (603 478 299)

Vydává T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

